

CAMÍ DE SORTILEGIS

- Versió Lectura -

Autora Adelaida Frías

<http://www.obresdeteatre.com>

- 21 pàgines -

Personatges per ordre d'aparició:

- 1- NARRADOR / A
- 2 - REI
- 3 - CAVALLER
- 4 - NOIA GUERRERA
- 5 - NOIA DOLÇA
- 6 - DIMONIETA
- 7 - BRUIXA NAP
- 8 - BRUIXA COL
- 9 - GATA PÈRFIDA (o Gat Pèfid)
- 10 - GATA SKERPA (o Gat Skerp)
- 11 - FOLLET
- 12 - NENA POBRA (o Nen Pobre)
- 13 - ARBRE QUE PARLA
- 14 - MONSTRE
- 15 - NAN

La Nena pobra i l'Arbre Que Parla poden ser, alhora, les Gates Pèfida i Esquerpa.

ESCENA 1

NARRADOR : — El Rei entra cridant a la sala del tron.

REI : — Cavaller Genís! Reunió d'urgència!

NARRADOR : — El Cavaller arriba corrent, amb l'espasa a la mà.

CAVALLER : — Sí, Majestat.

REI : — Ha entrat un monstre al nostre regne que espanta tothom!

CAVALLER : — Quin desastre!

REI : — Exacte! Anem a matar-lo !

NARRADOR : — La Noia Guerrera entra a la sala i s'inclina davant el Rei.

GUERRERA : — Disculpeu, Majestat, us demano audiència.

REI : — Ara no hi ha temps, que tinc un monstre per matar.

GUERRERA : — Precisament, jo també vinc! Sóc molt ràpida amb l'espasa.

Ho voleu comprovar?

REI : — Una noia? No veus que faríem riure!

CAVALLER : — Quina ximpleria!

REI : — Hi anem el meu cavaller i jo. No volem noses.

CAVALLER : — Aparta, que passa el Rei!

REI : — Endavant!

NARRADOR : — El Cavaller obre pas per al Rei i tots dos s'allunyen.

S'acosta la Noia Dolça que esperava al passadís.

DOLÇA : — Mireia! Com ha anat? T'han acceptat?

GUERRERA : — (*enfadada*) Són uns creguts.

DOLÇA : — (*decebuda*) No t'han acceptat.

GUERRERA : — Penso anar-hi igualment. Ja veure'm qui mata el monstre,
si ells o jo!

NARRADOR : — La Noia Guerrera marxa molt decidida i la Noia Dolça la segueix.

DOLÇA : — Mireia, espera! Estàs boja! No hi vagis sola!

ESCENA 2

NARRADOR : — Uns dies més tard, enmig d'un bosc, el Rei s'asseu sobre una roca, molt cansat.

REI : — Mira el mapa, Cavaller. A veure si falta gaire.

NARRADOR : — El Cavaller desplega el mapa i se'l miren tots dos.

CAVALLER : — A veure... No sé ben bé si som aquí... o aquí.

NARRADOR : — Tot d'una, apareix una Dimonieta entre els arbres.

DIMONIETA : — Benvinguts al Bosc Encantat. Si voleu us puc indicar el camí.

CAVALLER : — Sí, per favor.

DIMONIETA : — (*maliciosa*) I com m'ho agraireu?

REI : — Calla, desgraciada, que no saps amb qui estàs parlant.

NARRADOR : — El Rei s'aixeca, empipat, però la Dimonieta somriu.

DIMONIETA : — Ja es veu que estic parlant amb uns nois molt valents i... molt rics!

CAVALLER : — Rics no tots, eh.

DIMONIETA : — I per tant, no us costarà gaire fer-me un regalet!

REI : — Ja n'hi ha prou! Aquí els regals se'm fan a mi, perquè sóc el
Rei! Fuig, mosca vironera!

DIMONIETA : — (*ofesa*) Oh! Avar! Egoista! Garrepa!

REI : — Talla-li el cap!

NARRADOR : — El Cavaller aixeca l'espasa, però la Dimonieta fa un gest màgic.

DIMONIETA : — Lingüis Babèlius!

REI : — Balla del revés! Canta en Francès!

NARRADOR : — Sota l'encanteri, el Rei dona ordres incomprensibles, i el Cavaller s'atura a mirar-lo, estranyat. La Dimonieta es posa a riure.

REI : — (*furiós, al Cavaller*) Pixa fora de test, et dic!

CAVALLER : — Però Majestat...!

DIMONIETA : — A veure de què li serveixen ara, les riqueses!

(...)

Aquest text és un fragment. Si us interessa adquirir-lo sencer, sol·liciteu-lo a

adelaida.delaire@gmail.com